

РЕШЕНИЕ

№ 6782

гр. София, 17.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 18.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **6289** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на Е. А. К., чрез пълномощника й-адв.Л. К., срещу Решение №8/09.6.2021 година на директора на Б. дирекция „3. район“, В ЧАСТТА МУ по т.1, т.2 т.3, т.4 и т.11 от Заявление с вх.№ДОИ-01-11/10.05.2021 г.

По отношение на отказа по т.1 от заявлението, жалбоподателят аргументира неговата незаконосъобразност със съображения, че несъгласието на третото лице за предоставяне на информацията не представлява основание за постановяването му. От една страна, защото в заявлението много ясно било посочено да бъде заличена всяка информация като може да послужи за повод за постановяване на отказ. От друга страна, защото не били изложени мотиви за опровергаването на законната презумпция съгласно § 1, т.5, б.„б“, „в“ и „г“ от ДР на ЗДОИ за наличието на надделяващ обществен интерес. По отношение на отказа по т.3 и по т.4, твърди, че незаконосъобразно ответникът се позовава на наличието на данни за физическо лице. Търсените разрешения били издадени на юридически лица и действително съдържали името на управителя физическо лице, но пък последното било публична информация. Освен това можело личните данни в разрешенията да бъдат заличени. Липсвали и мотиви за приетото от органа засягане на интересите на трети лица.Препращането пък регистъра по чл.184, ал.1 и ал.3 от Закона за водите, не означавало, че в частите, в които поисканата информация не се съдържа в тези регистри, не е обществена и не се дължи нейното предоставяне. По отношение на искането по т.2 и т.4 от заявлението, в

частта им за поисканата информация за кадастралните номера на имотите, в които се намирили съоръжения на ВЕЦ, пък бил налице и мълчалив отказ, тъй като липсвало произнасяне. Отговор липсвал и по т.11 от заявлението.

В съдебно заседание пред АССГ пълномощникът на жалбоподателката поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Допълнително се позовава на извлечения от Регистъра на разрешителните за водовземане, които представя, за да аргументира тезата си, че информацията, която се съдържа в тях е оскъдна, схематична и не позволява запознаване с детайлите към разрешителните. В тази връзка сочи, че в някои от тях липсвала информация за минимален екологичен оток, който бил ключов за поддържането на екологичното състояние на водните обекти. Липсвала и информация за координатите на водохващането. Твърди, че е безспорно, че актовете на държавен орган, с които се разрешава водовземане са обществена информация. Те подлежат на обявяване по Закона за водите и не съдържат защитена по смисъла на ЗДОИ информация, а било направено и изрично искане в заявлението, ако има такава, същата да бъде заличена. Подчертава, че това са актове по управление на околната среда. Пзовава се и на Орхуската конвенция, както и наличието на надделяващ обществен интерес във връзка с възможна злоупотреба с власт и недобро управление. Заявява искане за разноси - адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., държавна такса и обичайни административни разходи, за които представям списък по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.Г., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Поддържа, че процесното решение е издадено от компетентен орган в рамките на правомощията му, в необходимата форма и при спазване на Закона за водите /ЗВ/ и ЗДОИ. Регистрите били съобразени със ЗВ и съдържали информацията, която законът изисквал. Заявява искане за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а при условията на евентуалност, релевира възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение.

Административен съд-София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

В съответствие с твърденията в жалбата и данните от адм.преписка, жалбоподателката е подала до ответника заявление, с което е поискала следната информация:

1. Предоставяне на копия от всички ваши разрешителни, издадени на фирма [фирма], относно ВЕЦ Црънча, включително решения за продължаване и изменения на разрешителни, разрешителни за ползване на повърхностен воден обект и т.н.;

2. Информация за координатите на водохващането и сграда централа, както и кадастралния номер на имотите, в които попадат съоръженията на водохващането и на централата на ВЕЦ Црънча;

3. Копие от всички разрешителни, издадени относно ВЕЦ М., включително решения за продължаване и изменения разрешителни за ползване на повърхностен воден обект и т.н.;

4. Информация за координатите на водохващането и кадастралния номер на имотите, в които попадат съоръженията на водохващането на ВЕЦ М.;

5. Информация за координатите на водохващането и кадастралния номер на имотите, в които попадат съоръженията на водохващането на ВЕЦ С. река;

6. Информация за координатите на водохващането и кадастралния номер на имотите, в които попадат съоръженията на водохващането на ВЕЦ М.;

7. Информация дали с БД „З.“ са били съгласувани действия или дали дирекцията е издавала разрешителни за почистване на речното корито или изграждане на диги по протежение на река Места в района след [населено място] до бента на Напоителни системи;

8. Информация какви водни количества са разрешени /Разрешен годишен лимит в куб. метри/ да бъдат отнемани от [фирма] от р. Места с цел напояване посредством водохващане на река Места под [населено място]? Какъв е срокът на това разрешително и през кой период може да се водочерпи;

9. Копие от ПО-01-78/19.06.2019 г.;

10. Информация за причините, поради които в разрешителното за М. Топлика е отпаднало ограничението „през напоителния сезон - м. IV-м.IX-след осигуряване на вода за напояване“ и защо разрешеният годишен лимит е увеличен близо три пъти;

11. Информация дали за ВЕЦ М. е бил спазен началния срок за упражняване на правото на ползване и как е констатирано това обстоятелство;

12. Информация дали Б. дирекция „З.“ стопанисва сензорна станция за повърхностни води, пункт Д. при разклона за [населено място] и Б.? Ако да, какви водни количества са протичали в реката на 7 май 2021 г.;

13. Информация дали Б. дирекция „З.“ е участвала в избора на локация, съгласуване, оразмеряване и приемане на сензорна станция за повърхностни води пункт Д. при разклона за [населено място] и Б.? Ако да, как се осъществява измерването, при положение че под сензорната станция няма статичен речен профил.

В заявлението Е. К. изрично се е позовала на чл.17, вр.чл.26, ал.1 от Закона за опазване на околната среда /ЗООС/, вр.чл.24 от ЗДОИ.

В заявлението е посочена предпочитаната форма за предоставяне на поисканата информация /на електронен носител на посочения в заявлението електронен адрес. Изрично е изложено и това, че в исканата информация следва да бъде заличена всяка информация, която е защитена от закона /тайна, бел. на съдията/ или може да послужи за основание за отказ.

С оглед предмета на жалбата, оспорва се Решение №8/09.6.2021 година на директора на Б. дирекция „З. район“, в частта му по т.1, т.2, т.3, т.4 и т.11 от заявлението:

По т.1 от заявлението е постановен отказ, мотивиран със съображения, че е налице хипотезата на чл. 31, ал. 1 ЗДОИ, тъй като информацията, която се иска, била свързана с разрешителни, както и техните продължения, издадени на титуляри - трети лица. В тази връзка и съгл. чл. 31, ал. 2 ЗДОИ били изпратени запитвания за изричното съгласие на титулярите на разрешителните. С отговор с вх. № ДОИ-01-11(7)/02,06.2021 г. при ответника управителят на [фирма] - К. К. отказал да се предоставят копия от всички решения на директорите на Б. дирекция „З. район“ за издаване на разрешителни за водовземане, техните изменения и продължавания на срока за ВЕЦ Црънча, тъй като исканата информация представлява защитена от закон тайна. Предвид това, налице били основанията, посочени в чл. 37, ал. 1, т. 2 ЗДОИ и чл. 20, ал.1, т. 4 и т. 5 от Закона за опазване на околната среда /ЗООС/ за отказ за предоставяне на достъп.

По отношение на останалите точки от заявлението, сред които и процесните точки 2,

3, 4 и 11, в оспореното решение е посочено, че се предоставя „пълнен достъп“, след което се предоставя следната информация:

т. 2. МВЕЦ „Црънча“: Място на водовземане от р. Д.: 41° 33' 47,16" 24° 05' 59,71"

Сграда на МВЕЦ: 41° 35' 06,69" 24° 05' 22,51", изградена в УПИ I-11027, кв.11 по плана на местност „Ширинето“, [населено място], [община].

т.3. Приложено, изпращаме Ви линк към Регистър на разрешителните за водовземане от повърхностен воден обект, от който можете да вземете необходимата Ви информация

т. 4. МВЕЦ „М.“ : Място на водовземане от Река М. дол/ М.:

Геодезични координати - КС 1970, Зона - К9 X-4473800.2200, Y - 8531678.7900

Сграда на МВЕЦ: Геодезични координати - КС 1970, Зона - К9 X-4476156.3500, Y-8533035.5500, изградена в ПИ №027116, местност „Лозята“ /Г./, землище на е. М., общ. Г. Д.

т. 11. За реализиране на инвестиционно предложение за изграждане на „МВЕЦ М.“ БДЗБР е издала разрешителни, с които са предоставени права на водовземане и изграждане на водовземното съоръжение във воден обект. „МВЕЦ М.“ е въведен в експлоатация, съгласно разпоредбите на ЗУТ, издадено е разрешение за ползване и БДЗБР е издала разрешително за водовземане.

При така приетото за установено от фактическа страна съдът обуславя следните правни изводи.

Жалбата е допустима.

Насочена е срещу акт, който може да бъде оспорен съдебно и от лице с правен интерес от оспорването, доколкото по т.1 от заявлението е постановен изричен отказ, а по точки 2, 3, 4 и 11 от жалбоподателят твърди, че оспореното решение представлява само привидно изцяло благоприятен за него акт. Дали това е така, е въпрос по съществуването на спора, а не въпрос свързан с допустимостта на жалбата. Предвид датата на издаване на административното решение-10.05.2021 година и датата на подаване на жалбата до съда чрез ответника-22.06.21 г., несъмнено е спазен и преклузивния 14-дневен срок за подаването на жалбата.

Разгледана по същество, жалбата е изцяло основателна.

Изричният отказ по т.1 от заявлението е незаконосъобразен, по следните съображения:

Исканата информация не попада в хипотезата на чл. 37, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 13, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗДОИ, на които се е позовал органът. Редът и условията на предоставяне на достъп по информация за околната среда е регламентиран в ЗООС, който е специален спрямо общия ЗДОИ. В чл. 20 на ЗООС са визирани конкретни основания за отказ на достъп до търсената информация за околната среда, които изключват приложението на разпоредбата на чл. 37 от ЗДОИ, уреждаща хипотезите на отказ по този закон. ЗООС се явява специален спрямо ЗДОИ, поради което основанието за отказ за предоставяне на информация би могло да бъде само сред изброените в чл. 20 от ЗООС, а административното производство по подаденото заявление е следвало да протече по реда, предвиден в ЗООС, а не по ЗДОИ, както всъщност реално е протекло. Административният орган не е обвързан от дадената от жалбоподателя квалификация на искането. На основание чл. 17 ЗООС всеки има право на достъп до наличната информация за околната среда, без да е необходимо да доказва конкретен правен интерес. ЗООС се явява специален закон по отношение на ЗДОИ, тъй като в ЗООС изрично е предвидена глава II, озаглавена „Информация за

околната среда“. В чл. 19 от ЗООС се съдържа определение на „информация за околната среда“, което в своя обхват включва както информация за компонентите и факторите, които влияят и определят състоянието на околната среда, така и широк кръг от дейности и обстоятелства, свързани с човешкото здраве и безопасност, условията за живот на хората и пр., доколкото те са или могат да бъдат засегнати от състоянието на елементите на околната среда. Правото на информация, разгледано в контекста на основното право на гражданите на благоприятна и здравословна околна среда, прокламирано в чл. 55 от Конституцията на Република България, може да бъде ограничавано само в случаите на чл. 20, ал. 1, т. 1 - 6 от ЗООС.

Изложеното обуславя наличието на допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила-отменително основание по чл.146, т.3 АПК.

Действително в мотивите към решението органът се е позовал, освен на чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ, и на чл.20, ал.1, т.4 и т.5 ЗООС, но това не променя обстоятелството, че производството пред него се е развило изцяло по реда на ЗДОИ. Отделно от това позоваването на чл.20, ал.1, т.4 и т.5 ЗООС е чисто формално и бланкетно. Не са изложени никакви фактически основания, въз основа на които органът е приел, че са осъществени визираните чл.20, ал.1, т.4 и т.5 ЗООС хипотези- информация, която представлява лични данни, ако физическото лице, с което е свързана тази информация, не е съгласно с разкриването ѝ, и при спазване на изискванията за защита на личните данни; информация, разкриването на която би се отразила неблагоприятно на интересите на трето лице, което е предоставило исканата информация, без да има правно задължение да го направи и без да може такава задължение да му бъде наложено, и когато не е съгласно с предоставянето на информацията.

Липсата на мотиви е съществено нарушение на формата и представлява друго самостоятелно основание за отмяната акта.

Допълнително следва да бъде посочено, че е основателно и възражението на жалбоподателя, че разрешителното е издадено на юридическо лице, а данните за него, включително и името на управителя не са защитени лични данни, защото се съдържат в ТР, който е общодостъпен. Отделно, личните данни на управителя на дружеството не са и поискани с подаденото заявление.

Тези съображения са относими и към останалите точки от заявлението, по които се е произнесъл органът с решението в оспорената му част. Конкретно по т.2 и т.4, както твърди и жалбоподателят, не са посочени кадастралния номер на имотите, в които попадат съоръженията на водохващането на ВЕЦ Црънча /т.2/, съотв. кадастралния номер на имотите, в които попадат съоръженията на водохващането на ВЕЦ М.. Основна единица на кадастъра е поземленият имот, а поземлен имот е част от земната повърхност, включително и тази, която трайно е покрита с вода, определена с граници съобразно правото на собственост-чл.24, ал.1 и ал.2 ЗКИР. Едновременно с това, не са посочени причините за непредоставянето на информацията, нито се твърди, че органът не разполага с тази информация.

За съда остава неустановимо и по какви съображения органът е отказал да предостави копия от разрешителните, издадени относно ВЕЦ М. /т.3/ и защо е преценил, че информацията, съдържаща се в Регистъра на разрешителните за водовземане удовлетворява искането на заявителя. По т.11 пък се предоставя информация, която не е била поискана за сметка на тази, която е поискана със заявлението.

С оглед на изложеното, в частта по т.2, т.3, т.4 и т.11, оспореното решение е само привидно изцяло благоприятно за жалбоподателя. Реално то не удовлетворява отправеното до органа искане в неговата пълнота, а конкретно по т.11 изобщо не предоставя поисканата от заявителя информация.

По изложените съображения, решението в оспорената му част е незаконосъобразно и се отменя. То е постановено в нарушение на установената форма-чл.146, т.2, вр.чл.59, ал.2 АПК /по т.2 и т.4 относно кадастралния номер на имотите кадастралния номер на имотите, в които попадат съоръженията на водохващането на ВЕЦ Црънча и ВЕЦ М. и по т.3 изцяло/ и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила-чл.146, т.3 АПК, изразяващи се в прилагането на реда на ЗДОИ, вместо тази глава II от ЗООС /по отношение на всички оспорени с жалбата до съда части на административното решение, а по т.11 и при недопустима подмяна на предмета на заявлението.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно за заплатената държавна такса и дължимото адвокатско възнаграждение за защитата, осъществена от един адвокат. Сумата от 10 лева, представляваща заплатена държавна такса, следва да бъде присъдена на жалбоподателката. На основание 38, ал. 2 ЗА, ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв. Л. Р. К., осъществил безплатно процесуално представителство спрямо жалбоподателката, видно от представения договор за правна защита и съдействие 867867 АК-С. №33/12.10.21 година /л.63 от делото/, сумата от 500 лв.- чл. 8, ал. 3 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Претендираната сума от 3 лева „обичайни административни разходи“ не представлява доказани за производството разноски по смисъла на чл.143, ал.1 АПК и не се присъжда с решението.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК, АССГ, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №8/09.6.2021 година на директора на Б. дирекция „3. район“, **В ОБЖАЛВАНАТА МУ ЧАСТ.**

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на Б. дирекция „3. район“ за ново произнасяне в отменената част на Решение №8/09.6.2021 година, при спазване указанията по прилагането на закона, дадени в мотивите към решението.

ОСЪЖДА Б. дирекция „3. район“ /чл.2, ал.1 от Правилника за дейността, организацията на работа и състав на басейновите дирекции/ да заплати на Е. А. К. с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 10 /десет/ лева, заплатена държавна такса по делото.

ОСЪЖДА Б. дирекция „3. район“ /чл.2, ал.1 от Правилника за дейността, организацията на работа и състав на басейновите дирекции/ да заплати на адвокат Л. Р. К., вписан в регистъра на С. адвокатска колегия с л.№[ЕГН] сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща адвокатско

възнаграждение за осъществената от него безплатна правна помощ на жалбоподателката Е. А. К..

**Решението е окончателно и не подлежи на обжалване /чл.40, ал.3 ЗДОИ/.
Решението да се съобщи на страните за сведение чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 АПК.**

СЪДИЯ: